

[Chr. Nielsen.]

til, hvad de kunne oppebære ved arbejde i den civile industri eller ved andet civilt erhverv. (*Afbrydelse:* Hvor ved De det fra?). Det ved jeg gennem det tilgængelige materiale, der foreligger, og som enhver kan finde frem til, hvis man vil gøre sig den ulejlighed.

Så spurgte det ærede medlem, om jeg da ikke kunne give ham et klart svar på, hvordan man ville forholde sig i den røde hær, hvis en tilsvarende situation, som den vi har oplevet herhjemme, forekom dér. Jeg har givet udtryk for, at det er temmelig vanskeligt at overføre den konkret foreliggende sag, men nuvel, hvis man vil tænke sig tilsvarende forhold i den røde hær, som dem vi kender indenfor det danske militær, så tror jeg ganske afgjort, at hvis soldaterne så tydeligt, som de har gjort det herhjemme, kunne demonstrere mod ministerens fejlagtige disposition, så ville denne minister omgående blive fjernet. Det var, hvad der ville ske i Sovjetunionen.

Ministeren hævdede, at der ikke foregår overgreb mod soldaterne, uden at der slås hårdt ned på de pågældende, og de bliver straffet. Ja, men det eksempel, jeg nævnte, er fra december 1952. Det synes mig mærkeligt, at nædens man i løbet af 2—3 uger har kunnet idømme soldaterne i den sag, der i øjeblikket foreligger, hårde straffe, har man endnu efter 3—4 måneders forløb ikke kunnet bekvemme sig til at rejse tiltale mod den pågældende sergent fra Esbjerg. Det siger lidt om den forskelsbehandling, der foregår indenfor dansk militær.

Til slut stiller ministeren det spørgsmål, om jeg mener, han som minister kan stille sig udenfor loven. Jeg mener, ministeren kan stille sig udenfor loven i det omfang, det skete i Pejtersen-sagen. Det er nemlig en analog situation, hvor soldaterne var dømt, men hvor rigsdagen og ministeren i forening kunne give de pågældende soldater amnesti. En lignende situation foreligger i den nu eksisterende sag, og jeg kan ikke se, at det, hvis ministeren handlede på samme måde her, ikke ville være lovmedholdeligt.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Den aktuelle sag drejer sig om mange mennesker, og man har valgt — hvad jeg synes er rigtigt — den fremgangsmåde at søge at få hovedmændene frem i rampe-lyset først. Det synes jeg er meget forstan-

digt. Hvorledes derefter den retslige behandling skal foregå åf alle de mange andre tilfælde, derom er der mig bekendt ikke i øjeblikket truffet nogen afgørelse af de pågældende rettergangschefer.

Det ærede medlem henviser til Pejtersen-sagen, men det er et dårligt eksempel. Det er rigtigt, at der i den sag fra folketingets side fandt en politisk tilkendegivelse sted, som jeg under de givne forhold bøjede mig for trods megen betænkelighed, netop fordi denne politisk betonedede indgriben kunne få konsekvenser med hensyn til disciplinen indenfor værnene. Det er derfor, jeg tidligere i dag har sagt, at denne optræden frister ikke til gentagelse, hvad de aktuelle begivenheder efter min mening understreger.

Hvorledes hele dette spørgsmål skal behandles administrativt og på anden vis, kan man tage stilling til, når sagen er afgjort, men ikke før de retslige myndigheder har haft lejlighed til overfor de tiltalte og overfor offentligheden at klarlægge disse ting. En utidig indgriben vil jeg advare imod, men en behandling efter en forstandig målestok af hele dette kompleks af problemer, der jo varierer meget fra tilfælde til tilfælde, tror jeg vil finde sted både fra neden i retsmaskineriet og oppe fra den øverste administration. Det turde være en selvfølge.

Henry Hansen: I anledning af det spørgsmål, der nu er draget ind i debatten, om en minister har mulighed for at gribe ind i retsplejen, vil jeg gerne sige, at det gudskelov er sådan, at en minister ikke har nogen mulighed for det. Det er netop det, der giver retssikkerheden herhjemme.

Jeg skal ikke blive ved at pine det ærede medlem hr. Chr. Nielsen for at få ham til at give et bestemt svar på, hvordan sådanne forseelser ville være blevet straffet et andet sted. Det er rigtigt, at han kan savne forudsætningerne for at kunne give et bestemt svar, og derfor er der ingen anledning til at bore længere i dette. Der var dog et bestemt svar, det ærede medlem godt kunne give, og det var, da det drejede sig om at svare på, hvilke økonomiske forhold soldaterne havde derovre. Da var der ingen nølen, og da savnede det ærede medlem ikke forudsætningerne for at kunne give et svar, men det er muligt, at han kan have studeret den side af forholdene mere end den anden.